

Fecha: 16 MARÇ 1994

ENTREVISTA

Eric Kraft

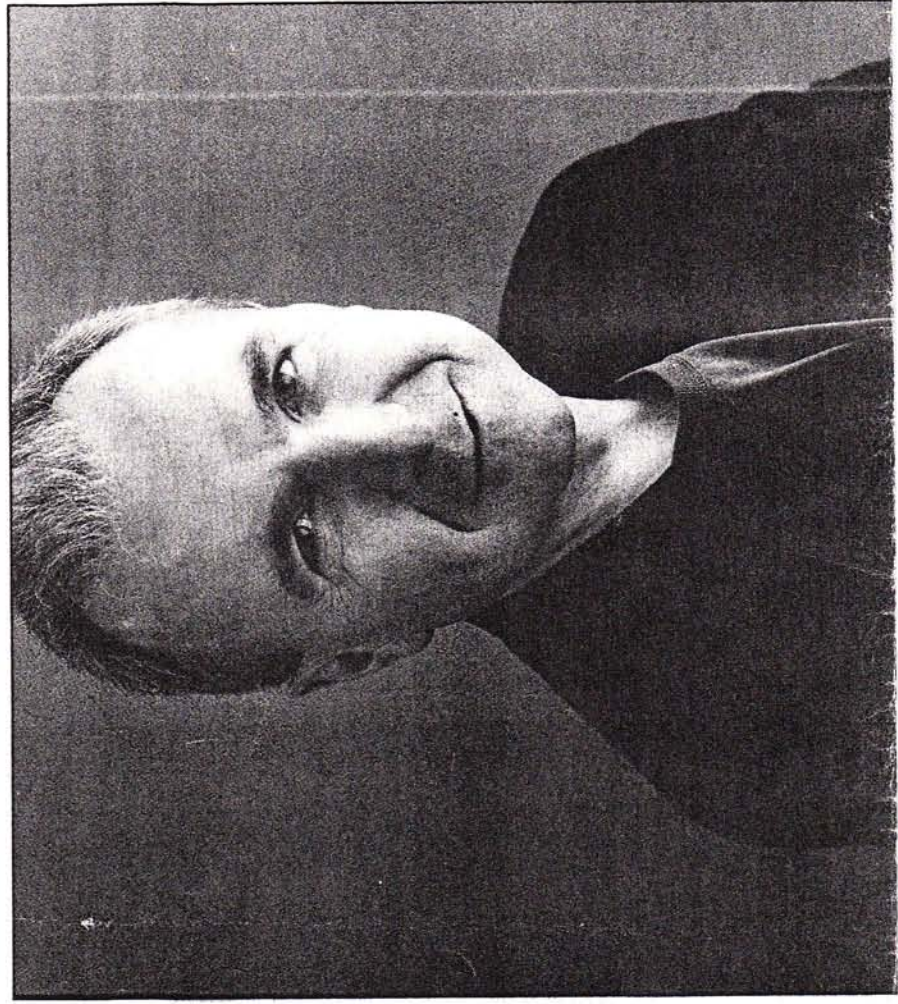
“No vull ser un escriptor que faci referències constants a allò que tots ja coneixem”

CARLES MARQUÈS

Eric Kraft, de qui ja ha estat traduïda al castellà la novel·la *Reservations recomended* (Mesas reservadas, Destino, 1991), és autor d'un cicle de novel·les centrat en el personatge de Peter Leroy. D'aquest cicle, del qual en surten els personatges de la novel·la ara publicada en castellà, i que porta per títol general *The personal history, adventures, experiences & Observations of Peter Leroy*, n'ha publicat fins ara dos volums, tots dos l'any passat: *Little follies* i *Where do you stop?*

—Els personatges de *Herb y Lorna* tenen les arrels en altres obres seves, les del cicle de Peter Leroy. Però, com en neixen?

—Mentre anava explicant la història de Peter Leroy, persones molt pròximes a ell, importants en la seva vida, anaven emergint per explicar les seves pròpies, d'històries. Els primers van ser els avis maternals, Herb i Lorna. Simplement per afecte cap a ells, Peter i jo vam començar a escriure-la. Eren persones senzilles, que no havien fet res de notable, i que no més tenien d'especial el seu amor i la generositat de les seves vides.

preocupació pels altres, per la humanitat. Continuen essent tan egoïstes com abans; ho demostren menys, però en el fons la situació és força igual, i és una situació que no m'agrada.

—¿Què escriu en aquests moments? ¿Continua el cicle Peter Leroy?

—Precisament, mentre venia cap aquí a Barcelona i estava, per tant, fora de les meves circumstàncies habituals, he tingut temps de preguntar-me què faria d'ara endavant. Ara he acabat un llibre que he de publicar aviat, al mes d'abril o maig, no sobre Peter Leroy, sinó sobre una persona important en la seva vida. També tinc pràcticament enllestit un llibre sobre ell, sobre Peter. La pregunta principal que em faig és sobre el to: serà el de *Reservations recommended*, un to repulsiu, d'angúnia, o el que *Herb y Lorna*, que és d'afecte, d'amor...? I la resposta és que vull fer una mena de fris, de comèdia filosòfica. Estar aquí, per exemple, m'ha animat molt i per això m'he decidit a fer un llibre molt còmic, una biografia del diguem-ne Capità de les Cloïsses.

Per homenatjar aquesta mena de gent senzilla vaig fer aquest llibre. Però, mentre el feia, tant Peter com jo anàvem descobrint l'ocupació inusual de Herb i Lorna, la de fer joieria eròtica.

—¿Com definiria vostè mateix aquest seu to irònic, d'humor?

—Doncs no és exactament la meua manera de veure la vida. La veritat és que m'ha sorprès a mi mateix. Quan era un noi que començava a escriure, era molt seriós i em premia molt seriosament a mi mateix i a la vida. Volia escriure de forma una mica transcendental, però no em va funcionar en absolut. Quan vaig crear el personatge de Peter Leroy, em vaig quedar al darrere i el vaig posar a ell entre jo i la meua obra. Entre la vida i jo també hi quedava aquest distanciament irònic. Va ser aleshores quan vaig descobrir que tenia sentit de l'humor, que mai no me l'havia vist abans. Em va aparèixer com un regal.

—¿Què significa per a vostè aquest Peter Leroy, que no és exactament un *alter ego*, sinó una altra cosa?

—Encara que sembli absurd, és un col·laborador. De fet, és com si ell fos l'escriptor i jo, l'editor. Es produeix com una doble personalitat: hi ha un personatge absolutament lliure, creatiu, imaginatiu, que és ell, i un de formal, jo, que escolto Bach quan treballa i que controlo una mica la seva llibertat i bogeria.

—Li interessa molt, pel que sembla, introduir-hi paròdies de la realitat, fragments de suposades entrevistes, a pel·lícules inexistents —com una presumpció pel·lícula dels germans Marx, *Hielo agrietado*, que cita a *Herb y Lorna*—, articles de diari, etc. ¿Per què fa aquesta mena de *collage*?

—És el que en podríem dir l'arrogància de l'autor, la voluntat que té de refer el món. Hi ha coses de la nostra cultura, com les pel·lícules dels germans Marx, que desitjaria més que res en el món d'haver fet. Però, com que no he pogut, agafo i me'n faig una. Al

FRANCESC MELCION

Eric Kraft (Bay Shore, Estat de Nova York, 1944) no para de riure, o de somriure, durant tota l'entrevista, molt en el to irònic i d'humor de les seves novel·les, com la que ha vingut a presentar fa poc a Barcelona, *Herb y Lorna* (Destino). *Herb'n'Lorna*, que és el títol original, és la sensual història d'amor viscuda pels avis del narrador, Peter Leroy —més que un *alter ego*, gairebé un heterònim de l'autor—, que es dedicaven a fabricar peces de joieria eròtica animada. Reconstruïda com si fos l'obra d'un historiador o d'un periodista d'investigació, aquesta senzilla història se'n presenta totalment plena de fragments, i fins i tot, fotografies, d'una realitat absolutament falsa.

—A *Mesas reservadas* hi dona una visió sarcàstica d'una realitat postmoderna de fa uns anys, que sembla que no li agrada gens. Continua existint aquesta postmodernitat als EUA, o ha canviat?

—Potser ha canviat una mica. Sobretot, diria que per la recessió que hi ha hagut, que ha estat molt selectiva. Ha afectat la gent que gastava molts de diners, que ja no pot gastar-ne tants, i, alhora, les capes més pobres de la societat.

—Però pels primers, aquest canvi em sembla que és més formal que no real. És a dir, ha baixat la demostració de poder econòmic i de posició social, però dubto que aquesta gent, que no en fa tanta exhibició, tingui cap mena de

trabo les persones que ell veu, i hi parlo... I vaig refent els diàlegs que Leroy hi té. Quan, amb la meua dona, Madeleine, ens en vam anar a viure a Long Island, un amic em va preguntar si amb aquest canvi no perdria Babbitton. No, perquè porto la ciutat al cap. El meu mecanisme és fer constantment diàlegs, i donar-los a llegir a la meua dona.

—Tanmateix, amb aquesta construcció imaginària es diria que aconseguix fer més creïbles els diàlegs que si fossin realistes.

—Un amic va resumir aquest efecte dient-me que les meves novel·les eren massa reals per ser veritat. El mirall reflecteix la superflúcie, però a sota hi ha el tumult de la imaginació...

—Potser serà autobiogràfic... Vostè es va dedicar al negoci de les cloïsses fins que se li va enfonsar el vaixell...

—No (riu), serà la vida d'un ti-pus que té una multinacional, un gran negoci de venda de cloïsses. Tindrà un to enormement còmic. El personatge tindrà una cosa dels de Molière: vol extreure sempre una lliçó de totes les coses que fa a la vida. N'extreu una filosofia, que explicarà d'una manera còmica.

—¿Quina mena de coses li agrada llegir, com a lector?

—Llegeixo molta ciència, llibres científics. Quan era a la Universitat, sentia una gran atracció per la física i les matemàtiques, però no em vaig creure prou dotat per fer cap aportació singular o important en aquests camps. Per tant, me n'ha quedat aquest gust per la lectura de temes matemàtics i físics, però a un nivell de divulgació, no d'expert. M'agrada i em diverteix molt. A més, no em produeix l'enveja que, en general, em fa llegir altres escriptors.

—Enveja, per què?

—Perquè si són molt bons, em dic que escriuen molt bé i allò de "si jo pogués fer-ho tan bé". I si són molt dolents, i venen molt, em pregunto com un paio tan idiota pot vendre tant. Ja sé que molts escriptors, en resposta a la pregunta, que llegeixen, diuen que literatura, però és mentida, probablement, (riu). Fa un parell d'anys, vaig llegir que Manuel Puig deia que com més escriptor se sentia, se sentia menys lector. Vaig pensar que havia trobat un germà, un altre que pensava com jo. Aquest crec que és una mica el secret de l'escriptor. No és que no llegeixi en absolut els escriptors nord-americans contemporanis, però sí que tinc la sensació que estan en competència amb mi, quan els lleigeixo. No puc deixar de llegir-los, evidentment, però intento evitar-los al màxim possible. Un dels últims autors que m'ha agradat més és Naguib Mahfuz. I després hi ha altres lectures eternes per a mi, com Nabokov o Proust. Amb ells, realment, no m'hi trobo amb cap mena de problemes.